

Especialització per a sommeliers

Agust Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

Conèixer de manera àmplia i aprofundida el món del vi, el cava, el xampany. De les begudes alcohòliques fermentades i destil·lades. La gestió, les tasques i les responsabilitats del sommelier del restaurant, del comerç especialitzat o del celler amb un programa completísim en el qual s'estudia viticultura, enologia, anàlisi sensorial, geografia vitivinícola, el servei del vi, el suro i els taps de suro, el vi i la salut, la cultura i la legislació del vi, les vinificacions especials. Ge-

ografia i anàlisi sensorial de vins d'arreu del món, l'harmonia dels vins i els menjars. Alcohols destil·lats, aigües minerals, aperitius a base de vi. També les cerveses, els cafès i les infusions, els olis i els vinagres. Els formatges, els tabacs i la gestió dels vins al restaurant.

Aquest curs, completísim, amb 220 hores i 22 crèdits i dirigit per un dels millors sommeliers del món, Josep Roca, amb la participació de professors de l'Escola d'Hostaleria de Girona, enòlegs i som-

meliers professionals de diferents cellers i restaurants, s'iniciarà el proper mes d'octubre. L'organitza la Fundació Universitat de Girona i tindrà lloc a l'Escola d'Hostaleria i Turisme de Girona. El recomano a tots els meus lectors i a tots els aficionats al món del vi en general.

La inscripció ja és oberta i recomano fer-la urgentment perquè les places són limitades i en queden poques.

Per a més informació: www.fundacioudg.org i www.girovi.cat

Col·leccionisme

Gironins del segle XIX

Les màquines del camp

Museus etnològics i col·leccions privades mostren aquest material

Xavier Romero

Quan la setmana passada parlàvem de col·leccionismes de «temporada» en al·lusió als programes de festa major, val a dir que en aquest apartat hi poden entrar moltes altres temàtiques, bé les relacionades amb el mar i les vacances, bé les que tenen a veure amb les tasques agrícoles, per exemple, atès que durant aquests dies ja ha començat de ple la collita dels cereals, a més de la d'altres productes hortícoles i fruiters. El tema de la maquinària i tota mena d'eines del camp sempre estarà de moda, i encara més quan des de diversos municipis i particulars s'estan promoguent darrerament museus etnològics que compleixen, com passa amb els relacionats amb altres matèries, una doble funció, la de la recuperació i la de l'exhibició d'objectes que a causa de l'evolució tècnica van quedant obsolets i fora de circulació.

En el subapartat concret dels tractors i d'altra maquinària agrícola d'un cert potencial, a l'exposició de col·leccionisme que d'aquí

a dues setmanes es tornarà a muntar a Quart hi haurà una mostra de fotografies i postals d'antics exemplars, d'aquells que ja tenen una antiguitat de cent anys i que molt rarament es poden trobar ben conservats. Com el tractor Marshall de 1905 que apareix en una de les imatges que reproduïm, juntament amb una targeta màxima de Liechtenstein, de la sèrie del 1982 composta per quatre facials i titulada «Home i treball. Agricultura i economia forestal».

Els primers tractors amb unes prestacions similars a les actuals daten d'uns 130 anys enrere, com ara un McLaren de 1882; aleshores, la tracció era a base de vapor, com passava amb les màquines del ferrocarril. Marques igualment molt reconegudes s'han destacat posteriorment per les seves edicions de models com ara la Lanz-la del color blau-, John Deere, Ford, Fiat, i tantes altres. El funcionament d'aquells velles mà-

quines, de colors llents i de gran format, resultava tot un espectacle per la seva novetat i perquè des del primer moment va representar una revolució en el treball del camp, fins aleshores molt feixuc i obligat a emprar molta mà d'obra animals de càrrega i de tracció.

A més de les fotografies, postals o demés documents il·lustrats, també hi ha persones dedicades al modelisme que han triat com a tema central el de la maquinària agrícola, com Isidre Planella, de Palol d'Onyar, que des de fa molts anys combina l'artesania i el col·leccionisme en haver estat pagès i fuster, i ha confeccionat un bon nombre de peces que reproduïen antics estris del camp, carros, rasclats, aplanadores, arades... La seva col·lecció ha estat exposada diverses vegades al seu municipi, Quart, i se la considera una de les més atractives que s'hi presenten, tot un museu etnogràfic en miniatura.

Ramon Roura Pla

Sortint de la visita al Museu dels Sants, van anar a fer el vermut. Asseguts a la terrassa, la conversa va fluir entre patates, olives, escopinyes i cerveses.

—Renoi, sabia que a Olot teníeu dèria pel santoral, però no em pensava que tanta. Mai havia vist tants sants i tantes verges de cop...

—Has de pensar que la imatgeria va ser un dels sectors industrials més destacats de la ciutat. I a més lligat amb la formació! La gent primer estudiava i després treballava fent sants. A Olot sempre hi hagut una enorme tradició artística, fins al punt que alguns van arribar a fer carrera a l'estranger.

Ramon Roura Pla va néixer a finals del segle XIX a Olot i va estudiar escultura a la seva localitat natal. El 1912 va decidir provar sort a Amèrica del Sud i va viatjar a Xile, on de mica en mica es va anar convertint en un artista reconegut gràcies als seus treballs.

Roura es va veure beneficiat pels anys de bonança econòmica que vivia aquell país. Malauradament, l'esclat de la Primera Guerra Mundial i certa inestabilitat en la política local van complicar la situació i aquest artista olotí va decidir canviar d'aires, encara que sense deixar el continent: el 1923 es va traslladar al Perú.

A partir d'aquell moment, Ramon Roura Pla es va instal·lar a Lima, des d'on va desenvolupar una intensa activitat artística i industrial gràcies al fet d'especialitzar-se en art funerari. Des del seu taller es fabricaven tota mena de productes, com ara estucs i motlures de guix, però també estàtues i imatgeria diversa que era col·locada als mausoleus.

Cal tenir en compte que la capital peruana havia estat un de les ciutats més importants durant l'etapa espanyola. Això feia que, imitant el que passava a Europa, les classes benestants locals intentessin deixar constància del seu poder i de la seva capacitat econòmica encarregant tombes sumptuoses. Més enllà de la vida volien demostrar que ells eren els que havien tingut els diners i el poder.

Això es pot apreciar sobretot al cementiri Presbítero Maestro de Lima, que recentment les autoritats peruanes han museïtzat perquè els visitants puguin descobrir els mausoleus més il·lustres. La iniciativa ha tingut tant èxit que ara és una de les visites culturals més populars de Lima, la ciutat on va morir Ramon Roura Pla a mitjans del segle XX.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador i periodista